

Corbettův report: Sankce jsou válkou jinými prostředky

otevrisvoumysl.cz/corbettuv-report-sankce-jsou-valkou-jinymi-prostredky

17. května 2023

Ve zkratce...

Uvalení sankcí na určitou zemi je způsob vedení války proti této zemi. Nejde jen o to, že hospodářská embarga mohou ochromit ekonomiku zemí, ani o to, že mají tendenci neúměrně postihovat nevinné civilisty. Ne, skutečnost je ještě drsnější: sankce zabíjejí. Více v článku.

Facebook

Telegram

VK

Věděli jste, že téměř třetina planety je pod takovými či onakými ekonomickými sankcemi?

Ne? Proč ne? Dokonce i ti, kteří nevěnují velkou pozornost propojení geopolitiky a ekonomiky, pravděpodobně zjistí, že to je šokující statistika. Pro ty, kteří tomuto propojení věnují pozornost, je to ještě více šokující, protože vědí, že ekonomické sankce nejsou jen nějakým abstraktním ekonomickým pojmem. Právě naopak.

Uvalení sankcí na určitou zemi je způsob vedení války proti této zemi. Nejde jen o to, že hospodářská embarga mohou ochromit ekonomiku zemí, ani o to, že mají tendenci neúměrně postihovat nevinné civilisty. Ne, skutečnost je ještě drsnější: sankce zabíjejí.

Nevěříte mi? Podívejme se na některé příklady toho, jak byly sankce v historii používány jako nástroj války.

Německá hladová blokáda

V knize *Ekonomická zbraň: Vzestup sankcí jako nástroje moderní války* Nicholas Mulder sleduje kořeny moderního používání sankcí jako válečné zbraně. A pro ty z vás, kteří viděli *dokument Konspirace 1. sv. války* a plně ocenili můj postřeh, že „první světová válka byla explozí, zlomovým bodem v dějinách“, nebude překvapením, že tyto kořeny sahají až k tzv. „Velké válce“

Konkrétně Mulder vypráví, jak Velká námořní blokáda Evropy, kterou provedli Britové během první světové války, a následná hladová blokáda Německa po jejím údajném skončení vedly k vývoji „ekonomické zbraně“ sankcí (neboli „*l'arme économique*“, jak ji začala nazývat Společnost národů) v období po první světové válce.

Nenechte se však uspat přízrakem lekcí dějepisu a ekonomie.

Příběh o tom, jak *vlastně* skončila první světová válka, zdaleka není jen suchopárným a zaprášeným vyprávěním z nějaké staré zatuchlé

učebnice dějepisu, ale zapomenutým příběhem plným intrik, zrady a lidského utrpení, který by byl vhodnou látkou pro nejjeden filmový trhák, pokud by ovšem Hollywood někdy točil filmy, které by odrážely historickou realitu. Ale protože hollywoodští tkalci snů takové filmy netočí, budeme se muset obrátit na literaturu faktu, abychom si tyto historické body spojili.

Ačkoli je námořní blokáda střední Evropy, kterou Britové zavedli na začátku bojů, v moderních hodinách dějepisu o první světové válce obvykle prezentována jako opomíjená, byla ve skutečnosti jednou z nejobávanějších zbraní nasazených proti Němcům. Jak se v knize Světová krize otevřeně chlubil hanebný válečný zločinec Winston Churchill: „Britská blokáda zacházela s celým Německem jako s obléhanou pevností a zjevně se snažila vyhladovět veškeré obyvatelstvo – muže, ženy a děti, staré i mladé, zraněné i zdravé -, aby se podrobilo.“ Poté Churchill, zřejmě v domněnku, že jde o vhodnou odpověď těm, kteří by namítali proti genocidě žen a dětí při prosazování svých válečných cílů, dodal: „Kdo kdy váhal střílet na města a vesnice, protože se tam shromažďovali bezbranní a neškodní nebojovníci?“.

Ve skutečnosti je však příběh ještě neuvěřitelnější. Jak vysvětlují Jim Macgregor a Gerry Docherty ve svém vyčerpávajícím díle Prolonging the Agony: Jak angloamerický establishment záměrně prodloužil první světovou válku o tři a půl roku, britská námořní blokáda střední Evropy, o níž se (byť jen stručně) píše v učebnicích dějepisu – blokáda, která trvala od začátku bojů v srpnu 1914 až do jejich konce v listopadu 1918 – byla podvodem, jehož cílem bylo uměle prodloužit konflikt o několik let po jeho přirozeném konci. Blokáda, která se uskutečnila po údajném konci války, však byla velmi skutečná a vedla k vyhladovění mas nevinných civilistů, přesně jak požadoval Churchill.

První světová válka ve skutečnosti *neskončila* 11. listopadu 1918. Podpis příměří, které údajně konflikt ukončilo, znamenal pouze začátek nové éry utrpení německého národa. Jak píše Docherty a

Macgregor:

Z 35 článků, které tvořily příměří, vyvolal údiv německé delegace zejména jeden. Článek 26 původně uváděl, že: „Stávající podmínky blokády stanovené spojenými a sdruženými mocnostmi zůstávají nezměněny. Německé obchodní lodě, které se nacházejí na moři, podléhají i nadále zajetí.“ Na první schůzce 8. listopadu byli němečtí zástupci, včetně státního tajemníka a předsedy německé delegace Matthiase Erzbergera, ohromeni. Nikdo nepředpokládal tak obludný stav. Lodě U-Boats se vracely na své základny a spojenecké flotily vládly na volném moři, přesto měla námořní blokáda pokračovat.

Ačkoli byl článek 26 pozměněn tak, že „Spojenci a Spojené státy *uvažují o zásobování Německa během příměří podle potřeby*“, nakonec přinesl zamýšlený efekt: uvalil na Německo genocidní hladovou blokádu, která měla pokračovat po celou dobu „mírových“ jednání. Skutečný účel těchto jednání samozřejmě neměl nic společného s mírem a poněkud více souvisel s nechvalně proslulým prohlášením prvního lorda admirality „sira“ Erica Geddesa, že Anglie vymačká z Německa „vše, co se dá vymačkat z citronu, a ještě něco navíc“ v podobě reparací, a slíbila, že bude pokračovat v nátlaku, „dokud neuslyšíte skřípění“.

Pro případ, že by někdo pochyboval o tom, jak ve skutečnosti vypadá ždímání Německa, „až by bylo slyšet skřípání“, *Daily Mail* v březnu 1919 v článku dokumentujícím dopady hladové blokády vykreslil tento obrázek:

Porodnost ve velkých městech [v Německu] si vyměnila místo s úmrtností. Je docela jisté, že mezi civilním obyvatelstvem zemřelo na přímé následky války více lidí, než kolik jich padlo na bojišti.

Příběh je samozřejmě mnohem obsáhlejší a zájemcům o něj doporučujeme přečíst si knihu Dochertyho a Macgregora. Prozatím však postačí říci, že nevyhnutelný souhlas Německa s tlakem hladové blokády vyvrcholil podpisem Versailleské smlouvy, smlouvy, která prakticky zaručila hospodářský krach Německa a přímo dala vzniknout druhé světové válce.

Budoucí říše a budoucí dobyvatelé si naopak vzali k srdci ponaučení, že ekonomické sankce *mohou být* ve skutečnosti pozoruhodně účinným nástrojem vedení války, a nepovažovali blokádu za odporný a strašlivý válečný zločin, který by se už nikdy neměl opakovat.

Japonské ropné embargo

Na začátku druhé světové války stál americký prezident Franklin Delano Roosevelt před dilematem. Chápal, že tento konflikt představuje pro Ameriku ideální příležitost stát se bezkonkurenční světovou supervelmocí, a chtěl Spojené státy do války zapojit. Američané – uvědomující si, jak důkladně byli podvedeni Úřadem válečné propagandy a dalšími pokoutními snahami přesvědčit Američany, aby vstoupili do první světové války – však byli rozhodně proti vstupu USA do dalšího krvavého evropského boje.

K přesvědčení americké veřejnosti, aby poslala své syny prolévat krev na další cizí bojiště, bylo zapotřebí najít záminku. Něco, co by jasně ukázalo, že ať se nám to líbí, nebo ne, jedná se o *světovou* válku a že je ve strategickém zájmu Ameriky bojovat proti Ose.

Takříkajíc katastrofická, katalyzující událost. Přesně to tedy FDR a jeho spolupracovníci z angloamerického establishmentu (samozřejmě včetně Winstona Churchilla) přivodili.

Jak nyní víme z pečlivého výzkumu Roberta B. Stinnetta, autora knihy Den podvodu: Pravda o FDR a Pearl Harbor (*Day of Deceit: The Truth About FDR and Pearl Harbor*), cesta k Pearl Harbor začala v říjnu 1940, kdy nadporučík Arthur H. McCollum, šéf oddělení Dálného východu amerického Úřadu námořního zpravodajství, vypracoval osmibodové memorandum pod nevinným názvem „Odhad situace v Tichomoří a doporučení pro akce Spojených států„.

Podle Stinnettových slov se nejednalo o žádný byrokratický dokument, ale o „výzvu, která prakticky podněcovala japonský útok na americké pozemní, vzdušné a námořní síly na Havaji, stejně jako na britské a nizozemské koloniální základny v oblasti Tichého oceánu“.

McCollumova zpráva konkrétně radila prezidentu Rooseveltovi, aby (mimo jiné):

- „Udržujte hlavní sílu americké flotily, která se nyní nachází v Tichomoří, v blízkosti Havajských ostrovů.“
- „Trvejte na tom, aby Nizozemci odmítli vyhovět japonským požadavkům na nepřiměřené hospodářské ústupky, zejména v oblasti ropy,“ a
- „Úplné embargo na veškerý obchod s Japonskem ve spolupráci s podobným embargem uvaleným Britským impériem.“

Záměr těchto kroků byl zřejmý: přitlačit na Japonsko podobně jako Britové na Němce po první světové válce, tentokrát nikoli jako odplatu, ale jako způsob, jak donutit Japonce zasadit zdánlivě první úder a ospravedlnit vstup Ameriky do války. Uvalením zdrcujících sankcí na Japonsko a ponecháním americké flotily jako vhodného cíle pro útok Japonců poblíž Havaje chtěli neuctiví váleční plánovači

v Rooseveltově administrativě vyvolat dojem, že Japonsko je v konfliktu agresorem. Aby o těchto motivech nebylo pochyb, McCollum je uvádí černé na bílém: „Pokud by se těmito prostředky podařilo přimět Japonsko k otevřenému válečnému aktu, tím lépe.“

Dokumentační stopa McCollumova memoranda příhodně končí u kapitána námořnictva Dudleyho W. Knoxe, který plán schválil a předal Walteru S. Andersonovi, řediteli Úřadu námořní rozvědky a muži s přímým přístupem do Bílého domu k FDR. Zdá se, že FDR věděl dost na to, aby oficiálně neschválil plán, který byl ve skutečnosti vyhlášením války jen podle názvu. V každém případě, jak dokládá Stinnett: „Počínaje následujícím dnem [po předložení memoranda] byly McCollumovy návrhy za účasti FDR systematicky uváděny v život“ a „vyprovokování Japonska k otevřenému válečnému aktu [se stalo] hlavní politikou, kterou se FDR řídil ve svých krocích vůči Japonsku“.

Přesný *způsob, jakým* byl tento plán realizován, je rovněž veřejně známý. Pro ty, kteří tento příběh neznají, jsem následné kroky FDR na cestě k Pearl Harboru zdokumentoval ve svém podcastu [Debunking A Century of War Lies](#):

Koncem roku 1940 Roosevelt nařídil přemístit americké loďstvo ze San Pedra do Pearl Harboru. Tento rozkaz rozhořčil admirála Jamese Richardsona, vrchního velitele americké flotily, který si na toto nesmyslné rozhodnutí FDR rozhořčeně stěžoval: flotila tím byla vystavena útokům ze všech směrů, vznikl 2 000 mil dlouhý zásobovací řetězec, který byl náchylný k narušení, a lodě byly shromážděny v Pearl Harboru, kde by byly v případě bombardování nebo torpédového náletu jako na dlani. FDR, který nebyl schopen tyto námitky vyvrátit, pokračoval v plánu a zbavil Richardsona velení.

V červnu 1941 pak ministr vnitra Harold Ickes napsal memorandum, v němž FDR doporučil uvalit embargo na japonskou ropu, aby Japonsko přiměl k válce: „Z embargo na ropu pro Japonsko by se mohla vyvinout taková situace, která by nejen umožnila, ale i usnadnila efektivní vstup do války.“ Roosevelt o několik týdnů později vydal příkaz k zabavení japonských aktiv v Americe, čímž Japonsku fakticky zabránil v nákupu tolik potřebné americké ropy, která v té době představovala čtyři pětiny japonského dovozu ropy.

A zbytek je, jak se říká, historie. Historie podle vítězů, známá také jako *lež*. Podle všeobecně přijímané verze příběhu o Pearl Harboru byli nevinní Američané zčistajasna napadeni divokými Japonci v „den, který bude žít v neslavě“. Tento příběh však odporuje horám důkazů o tom, že americká vláda nejenže o útoku věděla předem, ale aktivně se snažila Japonsko k útoku vyprovokovat, dokonce přemístila flotilu do Pearl Harboru, aby Japoncům nabídla šťavnatý cíl (přičemž samozřejmě zajistila, aby nejdůležitější lodě nebyly v osudný den v přístavu).

Jako propaganda však příběh o „překvapivém zákeřném útoku zčistajasna“ fungoval zázračně. Přes noc se FDR zbavil problému přesvědčit americkou veřejnost, aby souhlasila s válkou, a statisíce mladých mužů se přihlásily do boje.

Jestli jsou pro Vás překlady hodnotné, zvažte jejich podporu zasláním daru na účet: 2201583969/2010 nebo přes QR kód či kartou ZDE. Děkuji!

Pro účely dnešního zkoumání je důležité poznamenat skutečnost, která je často přehlížena, a to i realisty, kteří se zabývají konspirací Pearl Harbor: americké ropné embargo na Japonsko *bylo* ve všech ohledech válečným aktem. FDR a jeho poradci věděli, že Japonci, kteří budou hladovět po ropě, kterou tak zoufale potřebují, nebudou mít jinou možnost než se bránit. Proto angloameričtí váleční spiklenci přesně usoudili, že zoufalství Japonska je donutí skočit na návnadu a bombardovat Pearl Harbor. Americká veřejnost si mezitím – v mylném přesvědčení, že ropná embargo a hospodářské sankce jsou pouhými neškodnými nástroji zahraniční politiky – neuvědomila, že to byla její vlastní armáda, která proti Japoncům udeřila jako první.

Sankce jsou válečnou zbraní a události, které vedly k Pearl Harboru, dokazují, že si toho byly Američané i japonská vláda dobře vědomi.

Sankce na zabíjení dětí v Iráku

Na konci války v Perském zálivu v roce 1991 americký prezident George Bush nechvalně vyzval irácký lid, aby „vzal věci do vlastních rukou a donutil diktátora Saddáma Husajna odstoupit a poté splnit rezoluce OSN a znovu se připojit k rodině mírumilovných národů“.

Stejně tak nechvalně proslulý je fakt, že pak nečinně přihlížel, jak se desetitisíce šíitů na jihu Iráku a desetitisíce Kurdů na severu přesně o to pokusili, a uspořádali tak největší povstání v dějinách Saddámova režimu... jen aby je Saddámovy bezpečnostní síly brutálně zmasakrovaly.

V rámci snahy zachránit si tvář, kterou na stránkách New York Times překvapivě otevřeně zdokumentoval oficiální dvorní stenograf Thomas Friedman, se Bush pokusil zakrýt svou naprostou nečinnost tváří v tvář této předvídatelné katastrofě tím, že se obrátil na *další* válečnou zbraň v opasku strýčka Sama: sankce.

Prezident se domníval, že Husajn a jeho armáda jsou zlomeni a nepředstavují již žádnou vnější hrozbu, zejména proto, že Bush spokojeně předpokládal, že jeho zpravodajské zprávy jsou správné a že všechny Husajnovy jaderné kapacity byly zničeny. Dříve nebo později, tvrdil pan Bush, sankce donutí Husajnovy generály, aby ho sesadili, a pak bude mít Washington to nejlepší ze všech světů: železnou iráckou juntou bez Saddáma Husajna.

Pomineme-li propagandu „Saddám a zbraně hromadného ničení“, kterou Friedman do své zprávy pečlivě vložil (propagandu, která Bushovi mladšímu dobře posloužila při přípravě druhé války v Perském zálivu o deset let později), pointa nebyla ztracena pro nikoho. Namísto toho, aby Bush přispěl ke krveprolití skutečnou pomocí Kurdům a šíitům v jejich povstání, udělal něco *ušlechtílého*, když zvolil nevojenský, nesmrtící přístup a uvalil na Iráčany přísné hospodářské sankce.

Ve skutečnosti byly sankce zahájeny v srpnu 1990, jen několik dní po irácké invazi do Kuvajtu. V rezoluci Rady bezpečnosti OSN č. 661 rada nařídila členským státům OSN, aby zabránily „dovozu veškerého zboží a výrobků pocházejících z Iráku nebo Kuvajtu a vyvážených z Iráku po datu přijetí této rezoluce na své území“. Rovněž zakázala členům OSN „prodávat nebo dodávat [iráckými nebo kuvajtskými] státními příslušníky nebo z [iráckého nebo kuvajtského] území nebo s použitím plavidel plujících pod jejich vlajkou jakékoli zboží nebo výrobky“ s výjimkou „zásob určených výhradně pro lékařské účely a za humanitárních okolností potravin“.

V té době byly tyto „nesmrtící“ prostředky ekonomického nátlaku na iráckou vládu prezentovány jako šetrný, osvícený a moderní způsob řešení geopolitických sporů. I poté, co sankce nijak nezabránily válečným machinacím protoneoconů, zůstaly v platnosti a nakonec se vyvinuly v program OSN Ropa za potraviny.

Program byl oficiálně zahájen v dubnu 1995 na základě rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 986 a opravňoval členské státy „povolit dovoz ropy a ropných produktů pocházejících z Iráku jako dočasné opatření k zajištění humanitárních potřeb iráckého lidu“. Teoreticky program zachovával celkové embargo na Irák, ale umožňoval Husajnově vládě prodávat každý měsíc přísně omezené množství ropy výměnou za potraviny a životně důležité zdravotnické potřeby. V praxi však byl program podvodem odshora až dolů.

V roce 1998 koordinátor humanitární pomoci OSN pro Irák Denis Halliday znehuceně rezignoval na svou funkci, když Rada bezpečnosti OSN odmítla povolit obchod s Irákem, a označil sankce za „naprosto zkrachovalý koncept“, který „pravděpodobně posiluje vedení a dále oslabuje obyvatele země“. Vysvětlil, že sankce nemají žádný účinek na samotný režim a místo toho zabíjejí nevinné civilisty. „Čtyři až pět tisíc dětí každý měsíc zbytečně umírá v důsledku dopadu sankcí kvůli rozpadu vodovodních a hygienických zařízení, nedostatečné stravě a špatné vnitřní zdravotní situaci,“ napsal Halliday.

V roce 2000 Hallidayův nástupce ve funkci humanitárního koordinátora OSN pro Irák Hans von Sponeck podobně rezignoval na svou funkci (spolu s Juttou Purghartovou, vedoucí Světového potravinového programu OSN v Iráku) na protest proti „skutečné lidské tragédii“, kterou způsobila kauza „ropa za potraviny“.

Od mě jako od úředníka OSN by se nemělo očekávat, že budu mlčet k tomu, co považuji za skutečnou lidskou tragédii, kterou je třeba ukončit. Jak dlouho [by] mělo být civilní obyvatelstvo, které je v tom všem zcela nevinně, vystaveno takovému trestu za něco, co nikdy neudělalo? Už samotný titul, který mám jako humanitární koordinátor, naznačuje, že nemohu mlčet k tomu, co zde vidíme. Program [Ropa za potraviny] nezaručuje minimum, které člověk potřebuje a které je jasně definováno ve Všeobecné deklaraci lidských práv. Moje podpora, můj závazek se týká iráckého lidu jako skupiny strádajících lidí, jejichž tragédie by měla skončit.

To, že sankce byly pro irácký lid naprostou katastrofou, je nezpochybnitelné. Ačkoli se obhájci programu po jeho skončení rozhodli, že nejlepším způsobem, jak jej obhájit proti tvrzení, že v jeho důsledku zemřelo 500 000 iráckých dětí, je polemizovat s číslem, neměli bychom nikdy zapomenout, že v proslulém rozhovoru v pořadu *60 minut*, kde prohlásila, že „cena (sankcí) stojí za to“, americká ministryně zahraničí Madeleine Albrightová nikdy nezpochybnila základní předpoklad, že cenou byla smrt půl milionu nevinných dětí. Nechme si to projít hlavou: i když *byl* program Ropa za potraviny přímo zodpovědný za smrt *půl milionu dětí*, Albrightová věřila, že se to vyplatí.

I v psychopatickém pojetí Albrightové „cena za to stojí“ byl však program naprostým neúspěchem. Koneckonců, jak upozorňoval von Sponeck a další, nikdy nešlo o víc než o divadlo sankcí. Inspekce zboží, které se dostávalo přes irácké hranice, prováděné OSN, téměř neexistovaly, což Husajnovi a jeho režimu umožnilo snadno obcházet omezení vlastních nákupů, i když nevinné ženy, děti a civilisté žijící pod jeho brutálním režimem umírali hladem.

Lze si tedy položit otázku: jaký byl *vlastně* smysl tohoto programu?

Odpověď na tuto otázku lze získat studiem činů takových osobností, jako je Rockefellerem sponzorovaný „ekolog“ Maurice Strong, který, jak uvedl Quadrant Online v roce 2005, uprchl do Číny, když se jeho jméno objevilo během vyšetřování korupce v rámci programu Ropa za potraviny:

Při vyšetřování programu OSN Ropa za potraviny bylo zjištěno, že Strong potvrdil šek na 988 885 dolarů vystavený jordánskou bankou na jméno M. Strong. Muž, který šek vystavil, jihokorejský podnikatel Tongsun Park, byl v roce 2006 odsouzen americkým federálním soudem za spiknutí s cílem podplatit úředníky OSN. Strong rezignoval a uprchl do Kanady a odtud do Číny, kde od té doby žije.

Vyjádření skandálu programu Ropa za potraviny by si vyžádalo mnoho zpráv o rozsahu tohoto článku, ale skutečný význam tohoto programu a ekonomických sankcí obecně nejlépe shrnul Denis Halliday, který v rozhovoru z roku 2021 o sankčním režimu prohlásil: „Sankcemi zabíjíme lidi. Sankce nejsou náhražkou války – jsou formou války.“

NEJEN HISTORIE

Vím, že víš, milý čtenáři, že toto rozhodně *není* vyčerpávající seznam ničivých a smrtících hospodářských blokád, které byly v minulém století použity proti nevinným civilistům. Sestavení takového seznamu by bylo úkolem na mnohem delší úvodník, než je tento (a pokud byste chtěli pomoci tento seznam sestavit, pak rozhodně zanechte své příklady v komentářích níže).

Takový seznam by samozřejmě obsahoval nejen historické informace, ale také údaje o mnoha sankcích, blokáдах a embargách, které jsou v platnosti v současnosti a z nichž mnohé mají podobně katastrofální dopady na civilní obyvatelstvo po celém světě. Koneckonců, jak jsme již zjistili, třetina planety je v současnosti pod ekonomickými sankcemi.

Do této třetiny patří Írán, který je pod různými formami ekonomických omezení od doby, kdy Íránci během islámské revoluce svrhli Rockefellerem a americkým ministerstvem zahraničí podporovaného šáha a jeho obávané bezpečnostní hrdlořezy SAVAK.

Není třeba příliš štourat pod povrchem, abychom opět zjistili, že sankce uvalené na Írán *způsobily* v zemi skutečnou hospodářskou krizi, ale na íránskou vládu *neměly vůbec žádný* výrazný dopad. Říká to snad konspirační realista James Corbett? Ne, říká to americká ministryně financí Janet Yellenová.

Naše sankce vůči Íránu způsobily v zemi skutečnou hospodářskou krizi a Írán kvůli sankcím velmi trpí. . . Přimělo to ke změně chování? Odpověď je mnohem menší, než bychom si přáli.

Mohl bych pokračovat. A dál a dál a dál. Věřím však, že pointa byla vyřčena: hospodářské sankce *nejsou* neškodným nástrojem nátlaku, který by se používal na nespolupracující režimy v době míru. Jsou válkou jinými prostředky, jejichž cílem je zabíjet, a neúměrně postihují nevinné civilisty, i když plní kapsy zkorumpovaných úředníků na obou stranách blokády.

Vzpomínáte si na statistiku, kterou jsem tento článek otevřel? Tu, která tvrdí, že téměř třetina planety je pod ekonomickými sankcemi? Tato statistika pochází z nové zprávy Centra pro ekonomický a politický výzkum „Lidské důsledky hospodářských sankcí„.

Francisco Rodríguez, profesor Korbelovy školy mezinárodních studií Denverské univerzity, v této studii popisuje, jak hospodářské sankce poškozují nevinné lidi. Rodríguez vysvětluje:

O tom, zda sankce poškozují běžné lidi v cílových zemích, se vedou vášnivé debaty, ale nemělo by tomu tak být. Téměř všechna kritická zkoumání ekonomických sankcí ukazují, že jsou velmi škodlivé – a někdy i smrtící – pro lidi, kteří náhodou žijí v některé z mnoha a stále rostoucího počtu zemí, na něž se tato opatření ze strany USA, EU nebo jiných mocných aktérů vztahují.

Jak jsme nyní viděli, i zběžný přehled historie hospodářských sankcí poskytuje dostatek důkazů o tom, že jsou skutečně škodlivé, a dokonce smrtící. Je pozoruhodné, že takový závěr je vůbec kontroverzní. Přejít ze světa před sto lety – kdy Liga národů nenuceně uznala, že „*l'arme économique*“ je skutečně zbraň s ničivými následky – do světa dnešního – kdy učenci jako Francisco Rodríguez musí psát celé články, aby přesvědčili své kolegy akademiky o smrtelnosti sankcí – lze označit pouze za vítězství propagandistů, kteří chtějí tyto zbraně používat pro své zvrácené účely v době míru.

Sankce jsou smrtící. Nedosahují toho, co politici tvrdí, že mají dosáhnout. To přiznávají dokonce i servilní přísluhovači hlubokého státu, jako je Janet Yellenová. Přesto sankce pokračují.

Z toho můžeme pouze usuzovat, že Yellenová, stejně jako před ní Albrightová (a před ní FDR a před ním Churchill), dospěla k závěru, že „cena se vyplatí“ i v těchto případech... ať už je cena jakákoli.

Překlad: David Formánek

Facebook

Telegram

VK

Líbí se Vám překlady?

Jestli jsou pro Vás videa hodnotná a líbí se vám, ocením podporu na chod tohoto projektu. Víím, jak jsou reklamy otravné, proto je zde nechci dávat. Libovolnou částku můžete zaslat na níže uvedené

číslo účtu, nebo jednodušeji přes mobilní aplikaci si oskenovat QR kód. Děkuji za Vaši podporu!

Bankovní účet (CZK): 2201583969/2010

Do zprávy příjemce napište prosím: Dar

Pro platby na eurový účet (EUR):

Jméno: David Formánek

IBAN: CZ8520100000002201806894

SWIFT/BIC: FIOBCZPPXXX

Do zprávy příjemce napište prosím: Dar

QR Platba

CZK účet

Náhodný výběr

Diskuze

Napsat komentář

Vaše e-mailová adresa nebude zveřejněna. Vyžadované informace jsou označeny *